

Sygn. akt VII Ua 44/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Włodzimierz Czechowicz (spr.)

Sędziowie: SO Renata Gąsior

SO Zbigniew Szczuka

Protokolant: sekretarz sądowy Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 lipca 2017 r. w Warszawie

sprawy M. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 stycznia 2017 roku

sygn. akt VI U 443/14

1. zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję z dnia 20 sierpnia 2014 roku w ten sposób, że przyznaje M. G. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 8 maja 2014 roku do dnia 28 lutego 2015 roku;

2. oddala apelację w pozostałym zakresie.

SSO Zbigniew Szczuka SSO Włodzimierz Czechowicz SSO Renata Gąsior

Sygn. akt VII Ua 44/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 20 sierpnia 2014 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznał odwołującemu M. G. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od dnia 8 maja 2014 r. do dnia 1 marca 2015 r.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego:

M. G. od stycznia 2014 r. pozostaje pod opieką lekarza kardiologa z powodu komorowych zaburzeń rytmu, nadciśnienia tętniczego i hiperlipidemii. W okresie od dnia 8 maja 2014 r. istniały podstawy do przyznania na jego rzecz prawa do świadczenia rehabilitacyjnego do czasu uzyskania orzeczenia o częściowej niezdolności do pracy.

Ubezpieczony był także leczony psychiatrycznie od 2014 r. z powodu zaburzeń depresyjnych. Stan psychiczny ubezpieczonego mógł być zmienny i różnił się podczas badania psychiatrycznego przeprowadzonego przez biegłą w dniu 16 czerwca 2015 r., jak i podczas badań przeprowadzanych przez lekarzy orzeczników ZUS.

Biegła z zakresu psychiatrii rozpoznała u odwołującego zaburzenia adaptacyjne o charakterze depresyjno-lękowym. Wskazała jednak, że u odwołującego występują dobre rokowania na powrót do zdrowia. Od marca 2014 r. włączono bowiem leczenie, w wyniku którego stwierdzono poprawę stanu psychicznego. Poprawa ta mogła być krótkotrwała, co nie oznacza jednak, że odwołujący był w tym czasie zdolny do pracy. Stan pacjenta wskazywał, że dalsza poprawa zdrowia może nastąpić w szybkim terminie i powinien on otrzymać świadczenie na okres 3 miesięcy.

W orzeczeniu z dnia 24 czerwca 2014 r. Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że odwołujący jest niezdolny do pracy, zaś w związku z rokowaniem odzyskania zdolności do pracy istnieją okoliczności uzasadniające ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 4 miesięcy, od daty wyczerpania zasiłku chorobowego.

Odwołujący w dniu 13 marca 2015 r. zgłosił się na wizytę u lekarza psychiatrii, w trakcie której rozpoznano u niego także zespół depresyjny - epizod depresji umiarkowanej i wskazano systematyczne przyjmowanie leków przeciwdepresyjnych.

W dniu 31 marca 2015 r. M. G. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. W dniu 14 maja 2015 r. w czasie badania, Lekarz Orzecznik ZUS orzekł w stosunku do odwołującego niezdolność do pracy z uwagi na aktualny stopień naruszenia sprawności organizmu. Stwierdzono częściową niezdolność do pracy z przyczyn psychiatrycznych na okres do dnia 31 maja 2016 r., przyjmując za datę powstania niezdolności datę 15 stycznia 2014 r., jako datę podjęcia leczenia. W związku z powyższym, Zakład Ubezpieczeń Społecznych po rozpatrzeniu wniosku odwołującego z dnia 31 marca 2015 r. przyznał mu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 marca 2015 r. do dnia 31 maja 2016 r.

Powyższy stan faktyczny, Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dowody z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii, a także biegłego sądowego kardiologa, przeprowadzonych w toku niniejszego postępowania oraz pozostałej dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy.

Sąd Rejonowy wskazał, że opinie biegłego sądowego z zakresu psychiatrii zostały sporządzone w sposób fachowy i zawierają jednoznaczne wskazania, co do stanu zdrowia odwołującego. Sąd I instancji miał na uwadze, że biegła wydała opinie po wnikliwym zbadaniu całokształtu dokumentacji medycznej, która była uzupełniania w toku postępowania. Biegła podtrzymywała, że odwołujący miał zmienny stan psychiczny, wskazywała, że z tego mogła wyniknąć rozbieżność pomiędzy opinią Lekarza Orzecznika ZUS, który orzekł niezdolność do pracy, podczas gdy biegła w swych opiniach uznała odwołującego za zdolnego do pracy. Biegła wyjaśniła również, dlaczego odwołujący mógł odzyskać zdolność do pracy po dniu 8 maja 2014 r., wskazując na poprawę u niego stanu psychicznego, a jednocześnie dalsze jego leczenie, które rokowało poprawę i odzyskanie zdolności do pracy. Sąd Rejonowy miał przy tym na uwadze, że organ rentowy nie wnosił żadnych uwag do opinii biegłej, zaś odwołujący nie zgodził się z opinią biegłego psychiatry. Wskazywał on, że cały czas leczy się psychiatrycznie. Sąd Rejonowy uwzględnił jednak, że biegła w swej opinii ustnej wyjaśniła, że stan psychiczny odwołującego mógł być inny w czasie przeprowadzania przez nią badania i mógł się różnić od tego w czasie badania przez Lekarza Orzecznika ZUS, który z tego powodu orzekł o niezdolności do pracy od dnia 15 stycznia 2014 r. Odwołujący zgodził się z opinią kardiologa, podnosząc, że dolegliwości kardiologiczne i zaburzenia psychiczne są ze sobą powiązane, zaś organ rentowy nie kwestionował tej opinii. Wobec powyższego Sąd I instancji oparł się w częściowo na wnioskach zawartych w opiniach biegłego kardiologa przede wszystkim w zakresie, w jakim uznał on, że istniały podstawy do przyznania świadczenia rehabilitacyjnego. Głównie zaś Sąd Rejonowy oparł

się na wnioskach zawartych w ustnej opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii. Sąd Rejonowy miał również na uwadze, że pełnomocnik organu rentowego i odwołujący na rozprawie w dniu 3 stycznia 2017 r. nie złożyli żadnych nowych wniosków dowodowych.

Przechodząc do rozważań nad zasadnością odwołania Sąd I instancji zważył, że zgodnie z regulacją z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Należy więc zauważyć, że świadczenie rehabilitacyjne chroni tę samą rodzajowo sytuację, co zasiłek chorobowy, czyli czasową niezdolność do dotychczas wykonywanej pracy. Jednocześnie jednak niezdolność ta musi cały czas trwać także po wyczerpaniu zasiłku chorobowego, nie może być to jedynie niezdolność okresowo występująca po wyczerpaniu zasiłku chorobowego. Świadczenie rehabilitacyjne ma bowiem za zadanie pomoc wyleczeniu, dojściu do zdrowia i odzyskaniu zdolności do pracy, po chorobie, z tytułu której ubezpieczony pobierał zasiłek chorobowy. Przesłankami przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego jest uznanie ubezpieczonego za niezdolnego do pracy po wyczerpaniu okresu zasiłkowego oraz stwierdzenie, że dalsze jego leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Obie te przesłanki muszą być spełnione łącznie.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy w toku postępowania wynikało, że odwołujący był niezdolny do pracy również po dniu 8 maja 2014 r., począwszy od dnia 15 stycznia 2014 r., kiedy to rozpoczął leczenie. Została więc spełniona pierwsza z przesłanek przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, czyli niezdolność do pracy. Jednocześnie biegły psychiatra ustalił, że odwołujący rokował na powrót do zdrowia po dniu 8 maja 2014 r., ponieważ jego stan psychiczny się poprawiał, jednakże był on zmienny. Podsumowując Sąd I instancji zważył, że w okresie od dnia 8 maja 2014 r. zasadne było przyznanie odwołującemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, albowiem był on w tym okresie niezdolny do pracy i jednocześnie jego stan zdrowia rokował odzyskanie zdolności do pracy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 20 sierpnia 2014 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznał odwołującemu M. G. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od dnia 8 maja 2014 r. do dnia 1 marca 2015 r.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł organ rentowy, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie:

1. art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez przyznanie odwołującemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego pomimo braku niezdolności do pracy;
2. art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez przyznanie za dzień 1 marca 2015 r. świadczenia rehabilitacyjnego, podczas gdy w tym dniu zgodnie z decyzją ZUS (...) Oddział w W. z dnia 17 czerwca 2015 r. odwołującemu przysługiwało prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Na podstawie powyższych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając swe stanowisko skarżący wskazał, że w realiach rozpoznawanej sprawy nie zachodzi przesłanka niezdolności do pracy. W dokumentacji medycznej zawartej w aktach, a także w opiniach biegłych sądowych sporządzonych podczas postępowania sądowego nie ma bowiem jednoznacznego potwierdzenia istnienia niezdolności do pracy w spornym okresie czasu w kontekście wskazań do świadczenia rehabilitacyjnego, które wymaga wykazania niezdolności do pracy trwającej nieprzerwanie po ustaniu okresu zasiłkowego. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaznaczył, że w niniejszej sprawie wypowiedział się biegły sądowy kardiolog, a także biegła sądowa psychiatra, którzy nie stwierdzili u odwołującego niezdolności do pracy oraz istnienia wskazań do świadczenia rehabilitacyjnego. Tym samym nie ma potwierdzenia trwającej nieprzerwanie niezdolności do pracy. Organ rentowy zaznaczył przy

tym, że decyzją z dnia 17 czerwca 2015 r. przyznał odwołującemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 marca 2015r. do dnia 31 maja 2016r. Orzeczenie w tej części narusza zatem przepis art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zgodnie, z którym świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego oraz do urlopu dla poratowania zdrowia na podstawie odrębnych przepisów Jednak okoliczność ta nie stanowi podstawy do uznania zasadności przysługiwania świadczenia rehabilitacyjnego w ww. okresie czasu. Rozpatrując wniosek odwołującego o rentę Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił częściową niezdolność do pracy z datą powstania tej niezdolności od dnia 14 stycznia 2014 r. Ustalił tę datę retrospektywnie rozpatrując dłuższy okres obserwacji i wypowiedział się na temat innego świadczenia niż świadczenie rehabilitacyjne, tzn. renty, w którym nie jest niezbędne nieprzerwane utrzymywanie się znacznego nasilenia objawów schorzeń. W naturalnym przebiegu wielu chorób występują bowiem wahania nasilenia objawów w długim okresie obserwacji. W ocenie organu rentowego, poddaje to w wątpliwość zasadność przyznania świadczenia rehabilitacyjnego, w którym nasilenie objawów chorób nie było znaczne, czego dowodzą opinie biegłych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację organu rentowego należy uznać za częściowo zasadną, skutkującą zmianą zaskarżonego wyroku. Zgodzić się należy z stanowiskiem organu rentowego, że zaskarżony wyrok zapadł z naruszeniem prawa materialnego, a mianowicie z naruszeniem art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego zgłoszonego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2017 r. poz.1368).

Zgodnie bowiem z art. 18 ust. 1 powołanej ustawy świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Z kolei w myśl zaś art. 18 ust. 7 ww. ustawy świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego oraz do urlopu dla poratowania zdrowia, udzielonego na podstawie odrębnych przepisów.

Z powyższej regulacji wynika, że ustawodawca określił trzy przesłanki warunkujące uzyskanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, do których należy zaliczyć odpowiednio wyczerpanie okresu zasiłku chorobowego, dalszą niezdolność do pracy oraz pomyślnie rokowania co do odzyskania zdolności do pracy w wyniku leczenia lub rehabilitacji, stwierdzone orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS. Jednakże pomimo spełnienia łącznie wszystkich wskazanych przesłanek, prawo do świadczenia rehabilitacyjnego nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd I instancji dokonał co do zasady prawidłowych ustaleń w odniesieniu do okoliczności bezspornych, a dotyczących przyznania wnioskodawcy prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na mocy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 czerwca 2015 r., na okres od dnia 1 marca 2015 r. do dnia 31 maja 2016 r. Natomiast w nieprawidłowy sposób dokonał ich subsumcji prawnej z normą wskazaną w art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego zgłoszonego w razie choroby i macierzyństwa, wyrażając w tym zakresie własny pogląd prawny, którego Sąd Okręgowy nie podziela. Sąd Rejonowy pominął bowiem ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego, że osobie uprawnionej do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy nie przysługuje prawo do świadczenia rehabilitacyjnego nie tylko wówczas, gdy pobiera te świadczenia, ale także wtedy, gdy prawo do tych świadczeń jest zawieszona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2010 r., sygn. akt I UK 41/10). W wyroku z dnia 3 czerwca 2008 r. (I UK 405/07) Sąd Najwyższy wskazał także, że świadczeniem rehabilitacyjnym chroniona jest czasowa niezdolność do pracy dotychczasowej. Przysługuje ono bowiem ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy (art. 18 ust. 1 ustawy zasiłkowej). Jest to zatem świadczenie przewidziane „na dokończenie leczenia”, a więc ma na celu zapewnienie pracownikowi materialnego zabezpieczenia na okres prowadzonego nadal leczenia lub rehabilitacji. Świadczenie rehabilitacyjne, zapewniając

pracownikowi środki utrzymania w okresie po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego, ale przed stwierdzeniem niezdolności do pracy uzasadniającej prawo do renty, jest więc swego rodzaju świadczeniem przejściowym pomiędzy zasiłkiem chorobowym a rentą, a jego zadaniem jest zapewnienie w tym okresie ubezpieczonemu środków utrzymania. Stąd tego rodzaju ochrona ubezpieczeniowa nie przysługuje wówczas, gdy dana osoba w tym czasie, który jest jej jeszcze niezbędny do kontynuowania leczenia lub przeprowadzenia rehabilitacji jest materialnie zabezpieczona, bo ma uprawnienie do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego lub do świadczenia przedemerytalnego oraz do urlopu dla poratowania zdrowia (art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej).

Z powyższego jednoznacznie wynika, że skoro wnioskodawca jest uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy ostatnio przyznanej decyzją z dnia 17 czerwca 2015 r. na okres od dnia 1 marca 2015 r. do dnia 31 maja 2016 r. to prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w myśl art. 18 ust. 7 powołanej ustawy mu nie przysługuje we wskazanym powyżej okresie czasu, co czyni zasadnym zarzut naruszenia ww. przepisu prawa materialnego.

W dalszej kolejności wskazać również należy, że Sąd Rejonowy przyznał wnioskodawcy prawo do świadczenia, którego ustalenie jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy i rokowań odzyskania zdolności do pracy po dalszym leczeniu. Jak wskazuje się w orzecznictwie oceny stanu zdrowia osoby odwołującej się pod kątem zasadności przesłanki warunkującej nabycie prawa do renty, jaką jest niezdolność do pracy dokonują uprawnione gremia lekarskie - i tak na etapie postępowania administracyjnego jest to lekarz orzecznik lub komisja lekarska ZUS, zaś w postępowaniu sądowym wyznaczeni biegli sądowi. Stwierdzenie niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych, których sąd orzekający nie posiada. Przyznanie odwołującemu M. G. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego nastąpiło po dopuszczeniu przez Sąd Rejonowy dowodu z opinii biegłych sądowych w przedmiocie oceny zdrowia wnioskodawcy zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.p.c. Na tle opinii biegłych zakresu kardiologii i psychiatrii Sąd I instancji ustalił, że odwołujący był niezdolny do pracy również po dniu 8 maja 2014 r., począwszy od dnia 15 stycznia 2014 r., kiedy to rozpoczął leczenie. Została więc spełniona pierwsza z przesłanek przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, czyli niezdolność do pracy. Jednocześnie biegły psychiatra ustalił, że odwołujący rokował na powrót do zdrowia po dniu 8 maja 2014r., ponieważ jego stan psychiczny się poprawiał, jednakże był on zmienny. Zaznaczył także, że w okresie od dnia 8 maja 2014 r. istniały podstawy do przyznania świadczenia rehabilitacyjnego do czasu uzyskania orzeczenia o częściowej niezdolności do pracy. Tym samym, zasadne było przyznanie odwołującemu w okresie od dnia 8 maja 2014 r. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, albowiem w tym czasie był on niezdolny do pracy i jednocześnie jego stan zdrowia rokował odzyskanie zdolności do pracy. Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że ocena opinii biegłych należy do sądu orzekającego i to sąd ocenia, czy zebrany materiał dowodowy jest kompletny, czy też zachodzi potrzeba jego uzupełnienia np. o opinię kolejnych biegłych. W treści apelacji organ rentowy nie przedstawił argumentów skutkujących podważeniem trafności konkluzji opinii biegłych sądowych ograniczając się jedynie do stwierdzenia, że nasilenie objawów chorób, występujących u odwołującego nie było znaczne, co przemawia za odmową przyznania na jego rzecz prawa do wskazanego świadczenia. Nie może natomiast podważyć trafności konkluzji opinii jedynie fakt, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie zgodził się z opiniami biegłych, powołanych przez Sąd I instancji. Jak wynika z opinii poprawa stanu zdrowia odwołującego mogła nastąpić w szybkim terminie, to jednak w ocenie biegłych istniały podstawy do przyznania na jego rzecz prawa do świadczenia rehabilitacyjnego do czasu uzyskania orzeczenia o częściowej niezdolności do pracy. Zdaniem Sądu Okręgowego świadczy to o tym, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu kardiologii i psychiatrii, jako podstawę zmiany zaskarżonej decyzji, w konsekwencji czego apelacja w tej części okazała się bezzasadna. Z tych też względów zarzut naruszenia dyspozycji przepisu art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa okazał się całkowicie nieuzasadniony.

Apelujący wnosił alternatywnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy, jednak nie przedstawił żadnego uzasadnienia takiego wniosku. W ocenie Sądu Okręgowego nie zaistniała też żadna przesłanka wskazana w art. 386 § 4 k.p.c., ani też nie doszło do nieważności postępowania (art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 379 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że przyznał M. G. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od dnia 8 maja 2014 r. do dnia 28 lutego 2015 r., wyroku, zaś na zasadzie art. 385 k.p.c. oddalił apelację w pozostałym zakresie.

SSO Zbigniew Szczuka SSO Włodzimierz Czechowicz SSO Renata Gąsior

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)